

Dosarul nr. 2ra-1674/21

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) R. Pascari

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) N. Budăi, Iu. Cotruță, V. Mihaila

ÎNCHEIERE

03 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către lichidatorul
Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr. 10, Bulgaru Igor,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Ambrocii Olga
împotriva Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr. 10 (în
procedura falimentului) cu privire la încasarea sumei,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 iunie 2021,

c o n s t a t ă :

La 01 iulie 2019, Ambrocii Olga a depus cerere de chemare în judecată
împotriva ÎMGFL nr. 10 (în procedura falimentului) cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii, Ambrocii Olga a menționat că în luna ianuarie 2019,
din cauza ninsorilor abundente, a fost distrus stratul hidroizolant al acoperișului în
blocul locativ situat pe XXXXX.

Ca urmare, a fost deteriorat tavanul apartamentului său (XXXXX), care se
află la ultimul etaj al blocului locativ, iar apa s-a scurs în două odăi și bucătărie.

La adresările sale către ÎMGFL nr. 10 privind executarea lucrărilor de
reparație a acoperișului, i s-a comunicat că nu dispune de lucrători pentru
executarea lucrărilor respective.

Astfel, a fost nevoită să angajeze persoane private care se ocupă de executarea
lucrărilor în domeniul respectiv, iar suma achitată pentru lucrările executate a
constituit 8 500 lei.

În acest sens, la 13 mai 2019 a expediat în adresa ÎMGFL nr. 10 o somație,
prin care a solicitat achitarea sumei de 8 500 lei pentru executarea lucrărilor de
reparație a acoperișului, însă prin răspunsul lichidatorului ÎMGFL nr. 10 din
03 iunie 2019, cererea a fost respinsă.

Reclamanta Ambrocii Olga a solicitat, inclusiv prin cererea de concretizare a pretențiilor (f.d. 28-32), încasarea de la ÎMGFL nr. 10 (în procedura falimentului) a sumei de 8 500 lei cu titlu de cheltuieli suportate pentru reparația acoperișului.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 25 februarie 2021, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Ambrocii Olga.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 17 iunie 2021, s-a admis apelul declarat de Ambrocii Olga, s-a casat hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 25 februarie 2021 și s-a emis o nouă hotărâre, prin care:

S-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Ambrocii Olga.

S-a încasat de la ÎMGFL nr. 10 (în procedura falimentului) în beneficiul Olgăi Ambrocii suma de 8 500 lei cu titlu de cheltuieli de efectuare a lucrărilor de reparație și suma de 266,25 de lei cu titlu de cheltuieli suportate pentru achitarea taxei de stat.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că Ambrocii Olga este proprietara apartamentului XXXXX.

De asemenea, instanța de apel a stabilit că reclamanta pretinde de la ÎMGFL nr.10 restituirea sumei de 8 500 lei achitată pentru executarea lucrărilor de reparație a acoperișului urmare a ninsorilor din ianuarie 2019.

În acest sens, la 28 ianuarie 2019, Ambrocii Olga s-a adresat cu o cerere către ÎMGFL nr.10, prin care a solicitat repararea acoperișului apartamentului său, care a rămas fără examinare.

Potrivit contractului de muncă nr.7/02 din 07 februarie 2019 și procesului-verbal din 07 februarie 2019, semnat de Ambrocii Olga și Zadorojniuc A., pe perioada 07 februarie 2019 – 08 februarie 2019, au fost prestate servicii de reparație în folosul Olgăi Ambrocii.

Prin somația din 07 mai 2019, Ambrocii Olga a solicitat ÎMGFL nr.10 restituirea sumei de 8500 lei, invocând că obligația de reparare a acoperișului revine gestionarului blocului locativ ÎMGFL nr.10 .

Iar, prin răspunsul din 03 iunie 2019, lichidatorul ÎMGFL nr.10 a invocat că gestionarul fondului locativ nu dispune de resursele necesare pentru a efectua asemenea lucrări și că responsabili de întreținerea blocului sunt însăși proprietarii, din sursele care le achită la gestionarul fondului locativ se repară doar intrarea în scara blocului.

La fel, instanța de apel a concluzionat că ÎMGFL nr. 10, fiind creată în baza Deciziei Primăriei mun. Chișinău nr. 14/26 din 08 mai 1997 ca agent economic cu personalitate juridică, fondată și dotată cu bunuri de către fondator, gestionează și administrează întrebările cu privire la întreținerea imobilului.

Conform prevederilor art.8 lit.i) din Legea cu privire la locuințe din 30 aprilie 2015, autoritățile locale de nivelul întâi au următoarele atribuții: organizează prestarea de servicii comunale pentru utilizatorii din locuințe.

Potrivit alin. (1) din lista lucrărilor de bază pentru deservirea tehnică, reparația și gestionarea fondului de locuințe, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, lucrările de deservire tehnică și reparație a blocurilor locative și căminelor se divizează în lucrări de întreținere și reparație a elementelor

constructive ale blocului locativ și căminului, de deservire tehnică și reparație a echipamentelor tehnice ale acestuia și sînt plătite de către consumatori pe tarife distincte. Lucrările de întreținere și reparație a elementelor constructive ale blocului locativ au menirea de a preîntîmpina uzura prematură a apartamentelor și încăperilor locuibile în cămine și menținerea indicilor de exploatare a tuturor elementelor constructive, cum sînt: (...) acoperișurile.

Potrivit art.25 din Legea privatizării fondului de locuințe nr.1324 din 10 martie 1993, autoritățile administrației publice locale exercită controlul asupra stării tehnice a fondului de locuințe privatizat, asupra respectării termenelor de reparație a acestuia și folosirii lui conform destinației.

Conform art.26 din Legea privatizării fondului de locuințe nr.1324 din 10 martie 1993, încălcarea prevederilor prezentei legi, a regulilor de exploatare a locuințelor, de întreținere a imobilelor și a terenurilor de pe lîngă ele atrage răspundere conform legislației în vigoare.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că ÎMGFL nr. 10 nu a executat obligațiile sale prevăzute în pct.(3) din Anexa nr.1 la Hotărârea Guvernului nr.191 din 19 februarie 2002, prin neefectuarea la timp și corespunzătoare a lucrărilor de întreținere și reparație a elementelor constructive ale blocului locativ în care domiciliază reclamanta care, achită lunar plata pentru deservirea și întreținerea blocului locativ și a realizat astfel, o economie din contul Olgăi Ambrocii și deci urmează să compenseze apelantei cheltuielile suportate în legătură cu lucrările de reparație a acoperișului, în sumă de 8 500 lei.

La 03 septembrie 2021, lichidatorul ÎMGFL nr. 10, Bulgaru Igor, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului, a invocat că instanța de apel, la examinarea cauzei a interpretat în mod eronat legea, precum și faptul că a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată.

Astfel, a specificat că instanța de apel a aplicat eronat prevederile art. 1398 din Codul civil.

De asemenea, a reiterat că Regulamentul cu privire la prestarea și achitarea serviciilor locative, comunale și ne comunale pentru fondul locativ, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, prevede doar obligația gestionarului blocului locativ de întreținere, deservire tehnică și efectuarea reparației curente a blocurilor locative în baza contractului sau fără, însă nu prevede o obligație de restituire/compensare a cheltuielilor suportate de locatarul/proprietarul locuinței pentru repararea acoperișului, or, aceasta contravine scopului de fondare a întreprinderii, care practic nu are sursele financiare proprii și este finanțată de autoritatea publică locală.

La caz, a susținut că instanța de apel nu a constatat și demonstrat cu certitudine că ÎMGFL nr. 10 este o autoritate responsabilă în virtutea normelor legale de reparația capitală a elementelor constructive din bloc, inclusiv acoperișului casei, fapt ce contravine Statutului întreprinderii, iar în asemenea

condiții, neexecutarea obligației invocate de Ambrocii Olga nu este imputabilă ÎMGFL nr. 10.

Mai mult ca atât, adresa reclamantei a fost inclusă în Lista reparației curente a acoperișului pentru anul 2019, astfel în luna aprilie 2019, ÎMGFL nr. 10 a transmis lista respectivă Direcției Generale Locativ-Comunale și de Amenajare a Consiliului mun. Chișinău privind acordarea materialului necesar reparației curente a acoperișului, inclusiv și apartamentului reclamantei.

Însă, intimata fără a aștepta executarea lucrărilor de reparație curentă a acoperișului, le-a efectuat din cont propriu, acceptând astfel suportarea cheltuielilor respective.

La 01 octombrie 2021, instanța de recurs a expediat în adresa intimatei copia recursului, însă pricul expedit în adresa ultimei a fost restituit cu mențiunea „nereclamat” (f.d. 183-184).

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 17 iunie 2021, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 03 septembrie 2021, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de lichidatorul ÎMGFL nr. 10, Bulgaru Igor, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de lichidatorul Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr. 10, Bulgaru Igor.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari